

Arrest

nr. 78 828 van 5 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 23 januari 2012 tot weigering van afgifte van een bijlage 19ter.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 januari 2012 verzoekt de advocaat van verzoeker per mail tot afgifte van een bijlage 19ter, zijnde een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Een afspraak werd vastgelegd op 23 januari 2012.

1.2. Daar verzoeker zich op dat ogenblik in het gesloten centrum bevond, meldde zijn advocaat bij schrijven van 23 januari 2012 de aanvraag bij volmacht te willen indienen.

1.3. Op 23 januari 2012 beslist de gemachtigde van de stad Antwerpen tot weigering van de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betreft: Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

Heden, 23 januari 2012, wenst de heer S.G. {..}, °07/08/1969 te Dakar, momenteel verblijvende in een gesloten instelling voor illegalen te 2330 Merksplas, een aanvraag in te dienen in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat bij een aanvraag gezinshereniging de regels van het administratieve recht dienen te worden toegepast.

Overwegende dat in het administratieve recht uitdrukkelijk die situaties vermeld worden waarbij een advocaat zijn cliënt kan vertegenwoordigen door middel van een volmacht.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie niet behoort tot bovengenoemde situaties.

Immers, artikel 52 §1, 1^e lid van het Vreemdelingenbesluit (dd. 08.10.1981) bepaalt dat het indienen van een aanvraag gebeurt door middel van een document overeenkomstig het model van de bijlage 19ter.

Het model van de bijlage 19ter vermeldt uitdrukkelijk dat de vreemdeling 'zich bij het gemeentebestuur heeft aangeboden', waarbij het begrip 'zich aanbieden' in Van Dale-Groot Woordenboek der Nederlandse taal, in de taalkundige betekenis wordt omschreven als 'zich vertonen', 'zich vervoegen bij', 'verschijnen voor'. En dat 'deze aanvraag tot verblijf werd opgesteld in drie exemplaren, waarvan een aan de betrokkene werd afgegeven' terwijl nergens in het model enige ruimte is voorzien voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde.

Daarnaast stipuleert artikel 52 §1, 3^e lid in fine van de Vreemdelingenwet dat de burgemeester of zijn gemachtigde "geen bijlage 19ter overhandigt";

Bovendien is het belang van de persoonlijke identificatie van de aanvrager en de noodzaak om te kunnen nagaan of voldaan is aan alle voorwaarden gesteld in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit af te leiden uit de reglementering, dit alles in het kader van de noodzaak om misbruik tegen te gaan indien zich een derde aanbiedt. Er bestaat rechtspraak van de RvV waarin dit standpunt bevestigd wordt (o.a. RvV arrest nr. 13.813 van 31 januari 2008, RvV arrest nr. 5.283 van 20 december 2007 en arrest nr. 2.442 van 20 oktober 2007, zie www.rvv-cce.be)

Overwegende dat betrokkene zijn aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie wenst in te dienen middels een volmacht toegekend aan zijn advocaat

Wordt deze aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie geweigerd op grond van het administratief recht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), alsook de schending van de richtlijnen van Dienst Vreemdelingenzaken van 23 mei 2008 en de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

Bestreden beslissing — schending formele motiveringsplicht

De bestreden beslissing luidt: 'Overwegende dat betrokkene zijn aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie wenst in te dienen middels een volmacht toegekend aan zijn advocaat, wordt deze aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie geweigerd op grond van het administratief recht'

Het gemeentebestuur schendt haar formele motiveringsplicht aangezien de weigering van inontvangstname van de aanvraag gezinshereniging in casu juridische grondslag mist.

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Schending artikel 52 Vreemdelingenbesluit & de Richtlijnen van DVZ van 23/05/2008

Het gemeentebestuur beslist in de bestreden beslissing om een aanvraag tot gezinshereniging, ingediend bij bijzondere volmacht verleend aan de raadsman van de aanvrager, te weigeren.

Het gemeentebestuur verwijst hiervoor naar artikel 52 Vreemdelingenbesluit, maar voegt tegelijkertijd duidelijk een voorwaarde toe aan de wet.

Nergens in artikel 52 Vreemdelingenbesluit staat te lezen dat de vreemdeling niet kan worden vertegenwoordigd door zijn of haar raadsman om vervolgens een aanvraag in te dienen tot gezinshereniging, na voorlegging van een bijzondere volmacht.

De bestreden beslissing mist juridische grondslag

Artikel 52 §1, lid 1 Vreemdelingenbesluit:

"Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie hij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In de Richtlijnen van DVZ van 23/05/2008 lezen we het volgende:

"Wanneer de familie- of partnerschapband met een burger van de Unie bewezen is, levert de gemeente onmiddellijk een bijlage 19ter af als bewijs van de aanvraag, zonder voorafgaande woonstcontrole. (...)

Opmerkingen

(1) Voor het verkrijgen van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie is het niet vereist dat het bewijs van de identiteit en de nationaliteit geleverd wordt, Indien dit echter niet geleverd wordt binnen de drie maanden volgend op de aflevering van de bijlage 19ter, wordt een bijlage 20 afgeleverd met mogelijkheid van schorsend beroep. 13" (eigen onderlijning)

De enige voorwaarde die het Vreemdelingenbesluit stelt aan het afleveren van een bijlage 19ter is het overleggen van de bewijzen van verwantschap. Hoe deze bewijzen worden overlegd, wordt evenmin voorzien bij wet. Deze documenten kunnen worden overgemaakt e-mail, aangetekend post, fax, ... (stuk 3)

Aangezien verzoeker op 17/01/2012 alle vereiste bewijzen van verwantschap overmaakte via e-mail aan zowel het Centraal Loket van de Stad Antwerpen als aan het Districthuis van de Stad Antwerpen, had verzoeker reeds op 17/01/2012 het recht verworven op een bijlage 19ter. Op 23/01/2012 werden de originele bewijzen van verwantschap voorgelegd aan het gemeentebestuur door de raadsman van verzoeker.

De voormelde instructies van DVZ van 23/05/2008 maken duidelijk dat de identiteitsbewijzen van de vreemdelingen pas na (maximum) drie maanden moeten worden voorgelegd en gecontroleerd worden door het gemeentebestuur.

Dit betekent bijvoorbeeld dat een vreemdeling zich (in persoon) kan aanmelden bij het gemeentebestuur zonder identiteitsbewijs, doch met de vereiste verwantschapsbewijzen, en vervolgens in het bezit moet worden gesteld van een bijlage 19ter.

Dit houdt in dat het gemeentebestuur verplicht is een bijlage 19ter af te leveren, terwijl zij op datzelfde ogenblik niet noodzakelijk 100 % zekerheid hebben over de identiteit van de betrokkene.

De bestreden beslissing, die stelt dat verzoeker geen volmacht kan geven aan zijn raadsman om een aanvraag te doen als familielid van een burger van de Unie, staat in schril contrast met de voormelde instructies van DVZ Brussel van 23/05/2008:

"Bovendien is het belang van de persoonlijke identificatie van de aanvrager en de noodzaak om te kunnen nagaan of voldaan is aan alle voorwaarden gesteld in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, af te leiden uit de reglementering, dit alles in het kader van de noodzaak om misbruik tegen te gaan indien zich een derde aanbiedt."

Opnieuw voegt het gemeentebestuur voorwaarden toe aan artikel 52 Vreemdelingenbesluit: overleggen van identificatiepapieren door de vreemdeling dient te gebeuren binnen de drie maanden na opmaken van de bijlage 19ter

het gemeentebestuur stelt onterecht dat het hun taak is op het ogenblik van de aanvraag een persoonlijke identificatie uit te voeren

overleggen van alle overige bewijsstukken, naast verwantschapsband, dient te gebeuren binnen de drie maanden na opmaken van de bijlage 19ter

vervolgens maakt het gemeentebestuur deze documenten over aan DVZ Brussel,

Het gemeentebestuur dient op het ogenblik van de aanvraag geenszins nagaan "of voldaan is aan alle voorwaarden gesteld in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit".

De bestreden beslissing schendt niet enkel artikel 52 Vreemdelingenbesluit, doch ook de Richtlijnen van 23/05/2008 die het Vreemdelingenbesluit toelichten.

Aanvraag tot gezinshereniging bij volmacht-definitie volmacht

De stelling van het gemeentebestuur dat een aanvraag tot gezinshereniging niet kan gebeuren door een derde, kan verzoeker volgen.

Het gemeentebestuur gaat echter in fout daar waar zij de raadsman van verzoeker, in het bezit van een bijzondere volmacht, verwacht met 'een derde persoon', Dit betreft de schending van de materiële motiveringsplicht: foutieve invulling van de begrippen "volmacht" en "derde".

Definitie van volmacht: de bevoegdheid die iemand (de volmachtgever) verleent aan een ander (de gevolmachtigde) om in zijn naam rechtshandelingen te verrichten.

Een bijzondere volmacht is de bevoegdheid die iemand (de volmachtgever) verleent aan een ander (de gevolmachtigde) om in zijn naam één of een aantal welomschreven rechtshandelingen te stellen.

Indien de raadsman namens zijn cliënt optreedt, met een bijzondere volmacht op zak, dan zal de raadsman niet in eigen naam, doch wel in naam van zijn cliënt handelingen stellen. In casu vertegenwoordigde de raadsman van verzoeker verzoeker. Zij tradt op in naam van verzoeker en voor diens rekening.

Het argument van het gemeentebestuur dat het model bijlage 19ter niet voorziet in enige ruimte voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde, gaat hier niet op aangezien in casu de gevolmachtigde raadsman in naam van verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging wenste in te dienen.

Een derde" is dan weer een buitenstaander bij een rechtsverhouding tussen twee (of meer) partijen. Aangezien een advocaat steeds zijn cliënt vertegenwoordigd, kan deze niet aanzien worden als een derde in een rechtsverhouding.

De rechtspraak waarnaar de Stad Antwerpen verwijst in de bestreden beslissing, is niet raadpleegbaar op de website van de RVV. Verzoeker heeft niet de kans deze arresten te bestuderen en zich te verdedigen. Zij dienen dan ook weerhouden te worden uit de debatten. Enkel arrest nr. 5283 van 20/12/2007 werd online gepubliceerd:

Het betreft een arrest waarbij de vreemdeling zich in persoon heeft aangeboden bij het gemeentebestuur voor een aanvraag tot gezinshereniging als ascendent ten laste van een Belgisch kind. De betrokken vreemdeling kreeg een weigeringsbeslissing aangezien er geen bewijzen tenlasteneming konden worden voorgelegd. De RVV neemt in deze zaak geen expliciete stelling in mbt. tot een aanvraag tot gezinshereniging bij volmacht. Bovendien is op dit arrest de oude wet van toepassing (artikel 52 Vreemdelingenbesluit zoals we het nu kennen, werd ingevoegd in 2008) De feiten (en aldus het arrest nr. 5283) zijn niet gelijkaardig en aldus niet van toepassing op de bestreden beslissing waarbij de Stad Antwerpen weigert een bijlage 19ter af te leveren.

Rechtspraak RVV

Verzoeker verwijst naar gelijkaardige zaken. beslecht door de RVV.

Arrest 61 44 van 16/05/2011 en arrest 69.638 van 07/11/2011

In dit dossier bevond de betrokken vreemdeling zich in de gevangenis. De raadsman deed een aanvraag tot gezinshereniging (met een Belgische partner) bij bijzondere volmacht. De Stad Antwerpen (district Deurne) weigerde de aanvraag in ontvangst te nemen. Zowel de eerste mondelinge weigering, als vervolgens de schriftelijke weigering werden door de RVV vernietigd.

Als we de schriftelijke weigeringsbeslissing van 02/08/2011 erop nalezen (waarop arrest 69.638 betrekking heeft) zien we nagenoeg een kopie van huidige bestreden beslissing (stuk...):

Vooreerst verwijst het gemeentebestuur naar het mandaat ad litem (art. 440 Ger.W.) dat elke advocaat bezit om op te treden voor gerechtelijke instanties. Vervolgens verwijst het gemeentebestuur van de Stad Antwerpen naar artikel 52§1 Vreemdelingenbesluit waaruit het gemeentebestuur de vereiste van een persoonlijke verschijning van de vreemdeling voor de aanvraag tot gezinshereniging afleidt: "De persoonlijke verschijning (...) is fundamenteel belangrijk en kan niet worden herleid tot een formaliteit die door een derde kan worden ingevuld. De persoonlijke verschijning is de regel en er voorziet geen enkele regelgeving in de vertegenwoordiging door een advocaat of eender welke derde."

De RVV oordeelde dat deze (schriftelijk) weigeringsbeslissing van 02/08/2011 een juridische grondslag mist en dat het gemeentebestuur haar formele motiveringsplicht heeft geschonden.

Toepassing op huidige bestreden beslissing

De huidige bestreden beslissing verschilt amper van de weigeringsbeslissing van 02/08/2011 in bovenvermeld dossier

De huidige bestreden beslissing vermeldt geen bijkomende juridische grondslag t.a.v. de vernietigde beslissing van 02/08/2011 in voormeld dossier.

Ook in de huidige bestreden beslissing verwijst het gemeentebestuur naar artikel 52 §1 Vreemdelingenbesluit als enige wettelijke grondslag. Het enige dat de huidige bestreden beslissing toevoegt is een verwijzing naar het model bijlage 19ter waarop het woord 'zich aanbieden' voorkomt alsook het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal,

De Rvv besliste in voormelde arresten dat een verwijzing naar artikel 52 Vreemdelingenbesluit geen afdoende motivering is

Aldus dient in casu de Rvv na te gaan of de verwijzing naar het model bijlage 19ter en het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal hier verandering in heeft gebracht.

Verzoeker herhaalt dat het optreden door zijn raadsman bij bijzondere volmacht betekent dat de raadsman optreedt in naam van verzoeker en voor rekening van verzoeker. Dit houdt in dat dit geen problemen kan geven bij het invullen van de bijlage 19ter. Niets weerhoudt het gemeentebestuur om bij het invullen van de bijlage 19ter. ACHTER de naam van de betrokken vreemdeling de woorden "wettelijk vertegenwoordigd door x" Dat er geen plaats voorzien is op het model bijlage 19ter om de identiteit van de gevolmachtigde te vermelden, is geen afdoende motivering om de aanvraag tot gezinshereniging in casu te weigeren

Verwijzing naar handelswijze Stad Antwerpen: arrest 57380 van 04/03/2011 van de Rvv

Ook in arrest nr. 57380 van 04/03/2011 van de Rvv zien we dat het Stadbestuur van Antwerpen steevast aanvragen tot gezinshereniging bij bijzondere volmacht weigert te aanvaarden.

Erg consistent blijkt de Stad echter niet te zijn. In de weigeringsbeslissing van 22/02/2011 waarop het arrest nr. 57380 betrekking heeft, stelt het gemeentebestuur het volgende:

Geachte meester

In antwoord op uw vraag moet ik u melden dat artikel 52 van het K.B. als enige mogelijkheid vermeldt dat het familielid van de EU-burger zich bij het gemeentebestuur kan melden om een aanvraag verblijfskaart te doen d.m.v. een bijlage 19ter. Schriftelijke aanvraag of aanvraag per volmacht is m.a.w. niet voorzien. (...)

Uitzonderingen (volrnachten) zijn voorzien voor personen die in een instelling verblijven. Voor strafinrichtingen geldt hier: Deze procedure kan echter enkel worden toegepast indien de vreemdeling nog steeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden of tot de vestiging.

Om bovenvermelde argumentatie is het onmogelijk om gevolg te geven aan uw vraag." [...]

Opnieuw schaat de Stad Antwerpen zich achter artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

In dit geval maakt de Stad plots wel melding van uitzonderingen die gemaakt kunnen worden op hun zogenaamde ongeschreven regel tot persoonlijke verschijning. De Stad maakt duidelijk dat personen die in een instelling verblijven, zich kunnen laten vertegenwoordigen. Een strafinrichting valt hier niet onder. In casu bevindt de heer S. {...}, verzoeker, zich ook niet in een strafinrichting, doch wel in een gesloten instelling voor illegalen.

De Stad Antwerpen blijkt aldus bereid te zijn uitzonderingen te maken, doch weigert hierin consistent te zijn, Wat de Stad Antwerpen onder 'instellingen' verstaat is niet duidelijk.

Wat duidelijk is, is dat in casu de Stad Antwerpen hardnekkig weigert rekening te willen houden met het feit verzoeker wordt vastgehouden in een gesloten centrum of instelling en zich niet in persoon kan aanbieden op het gemeentehuis.

De Stad Antwerpen blijkt willekeur toe te passen en schendt aldus naast haar zorgvuldigheidsplicht het gelijkheidsbeginsel.

9.2.5 Besluit

De Stad Antwerpen stelt in de besteden beslissing dat op grond van het administratief recht elke aanvraag tot gezinshereniging, gedaan door de raadsman van de betrokken vreemdeling in het bezit van een bijzondere volmacht, geweigerd dient te worden.

Nochtans:

Nergens in de Vreemdelingenwet, noch in het Vreemdelingenbesluit staat dat een vreemdeling zich niet kan laten vertegenwoordiging door zijn raadsman, bij bijzondere volmacht.

Nergens in artikel 52 Vreemdelingenbesluit, waarnaar de Stad Antwerpen blijft verwijzen, staat te lezen dat de vreemdeling zich 'in persoon' dient aan te melden om een aanvraag tot gezinshereniging.

De Stad Antwerpen baseert zich op ongeschreven regels en voegt voorwaarden toe aan de wet, waarvoor zij niet bevoegd zijn.

Gelet op aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980 en de artt. 2,3 en 4 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

*-het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
-wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Andermaal- cf. het eerste middel – meent verzoeker dat de weigering om de aanvraag aan te nemen ‘juridische grondslag mist’.

De verwerende partij verwijst vooreerst naar haar repliek op het eerste middel. De taken die het gemeentebestuur dient uit te oefenen conform artikel 52 van het K.B. dd. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden onmogelijk gemaakt indien verzoeker zich niet persoonlijk aanbiedt.

Verzoeker stelt dat voornoemd artikel 52 niet vermeldt dat de vreemdeling niet kan worden vertegenwoordigd voor het indienen van zijn aanvraag. Echter, en zoals hoger reeds werd toegelicht, dient de toepasselijke regelgeving uitdrukkelijk die situaties te vermelden waarin een vertegenwoordiging bij volmacht mogelijk is.

Artikel 52 voorziet die mogelijkheid niet, en verzoeker voert ook geen enkele rechtsregel aan waarop hij meent zich te kunnen beroepen. Het is niet de verwerende partij, maar wel verzoeker die een voorwaarde toevoegt aan artikel 52 van het K.B. dd. 08.10.1981, door te stellen dat het indienen van een aanvraag bij volmacht mogelijk is. Artikel 52 voornoemd voorziet dit immers niet!

Terwijl verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de “Richtlijnen van DVZ van 23/05/2008”. Niet alleen maken deze geen bindende rechtsregel uit, zodat verzoeker zich niet als bron van recht kan beroepen, maar tevens hebben deze betrekking op de oude regelgeving inzake gezinshereniging, zodat deze ‘richtlijnen’ in casu niet dienstig kunnen worden ingeroepen.

In zoverre verzoeker stelt dat hij zich zou kunnen aanmelden zonder identiteitsbewijs en hij vervolgens in het bezit dient te worden gesteld van een bijlage 19ter, stelt de verwerende partij vast dat verzoekers beschouwingen ook hier juridische grondslag missen.

De ‘identiteitsbewijzen’ die verzoeker overeenkomstig artikel 52 §2 van het K.B. dd. 08.10.1981 nog binnen de termijn van drie maanden kan voorleggen, zijn immers deze vermeld in artikel 2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (zie artikel 41, 2^e lid van de Wet dd. 15.12.1980).

Verzoeker kan dan ook weinig ernstig voorhouden dat hij geen enkel identiteitsbewijs moet voorleggen bij zijn aanvraag, het zijn enkel de identiteitsbewijzen waarnaar wordt verwezen in artikel 41, 2^e lid van de Wet voornoemd (artikel 2 van de Wet), die nog later kunnen worden voorgelegd.

Dit is ook logisch, nu het gemeentebestuur immers op het ogenblik van de aanvraag de beweerde verwantschapsband moet kunnen vaststellen (bij gebreke waarvan conform art. 52 van het K.B. een bijlage 19quinqüies wordt afgeleverd) en het zulks onmogelijk kan doen indien geen enkel identiteitsstuk voorligt, of indien de persoonlijke identificatie van de aanvrager onmogelijk wordt gemaakt, zoals in casu.

Verzoekers beschouwingen falen naar recht. Terwijl ook zijn beweringen als zou zijn advocaat die over een bijzondere volmacht beschikt, niet mogen verward worden met een ‘derde’. Andermaal wijst de verwerende partij erop dat er geen enkele rechtsregel is die toelaat om de aanvraag bij volmacht in te dienen.

Verzoekers louter theoretische beschouwingen nopens de invulling van de begrippen ‘volmacht’ en ‘derde’, doen hieraan geen afbreuk. Hij meent dat zijn advocaat ‘niet kan aanzien worden als derde in een rechtsverhouding’, aangezien ‘een advocaat steeds zijn cliënt vertegenwoordigd (sic)’.

Verkeerdelijk lijkt verzoeker de mening toegedaan dat een ‘een advocaat steeds zijn cliënt vertegenwoordigd (sic)’. De advocaat beschikt enkel over het mandaat ad litem, zoals verwoord in artikel 440 van het gerechtelijk wetboek. Dit is echter zeer specifiek bedoeld voor de vertegenwoordiging

van een procespartij voor een gerechtelijke instantie en heeft uiteraard allerm minst uitstaans met het indienen van een verzoek tot gezinshereniging.

De advocaat is in een dergelijke relatie wel degelijk een 'derde' ten aanzien van zijn cliënt, nu moeilijk kan worden voorgehouden dat de advocaat ook inzake de vaststelling van familiebanden en de daaraan verbonden verblijfsrechtelijke aspecten een vorm van alomvattende vertegenwoordigingsbevoegdheid heeft. De taak van de advocaat reikt geenszins zover.

In zoverre verzoeker naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoon t dat zijn situatie identiek is aan de feitelijke omstandigheden die ten grondslag liggen aan de rechtspraak waar hij naar verwijst.

Bovendien, in de 'uitzondering' waar verzoeker naar verwijst, wordt vereist dat 'de vreemdeling nog steeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden of tot de vestiging'. Dit is voor verzoeker geenszins het geval, zodat eens te meer blijkt dat hij zich niet op deze rechtspraak, noch op een miskenning van het gelijkheidsbeginsel kan beroepen.

Hij toont immers allerm minst aan zich in een identieke situatie te bevinden.

Verzoekers beschouwingen missen juridische grondslag. Hij toont geenszins aan op welke rechtsregel hij meent zich te kunnen beroepen om de aanvraag bij volmacht te mogen indienen.

Terecht, op gemotiveerde, zorgvuldige en weloverwogen wijze heeft de gemachtigde beslist om verzoekers aanvraag niet aan te nemen.

Het middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De formele motiveringsplicht houdt in dat de opgegeven motieven concreet en precies moeten zijn. In casu blijkt dat de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd werd "[om]dat in het administratieve recht uitdrukkelijk die situaties vermeld worden waarbij een advocaat zijn cliënt kan vertegenwoordigen door middel van een volmacht." en "Overwegende dat een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie niet behoort tot bovengenoemde situaties" waarbij verwezen wordt naar artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en de bijlage 19ter zodat de aanvraag geweigerd wordt "op grond van het administratief recht".

Er is de Raad evenwel geen enkel(e) bepaling of beginsel in het administratief recht gekend dat stelt dat de situaties waarbij via volmacht kan worden gehandeld, uitdrukkelijk moeten worden vermeld. Door zich te enten op dergelijke vage bewoordingen komt de verwerende partij niet tegemoet aan haar plicht om haar beslissing afdoende te motiveren. Het betoog van de verwerende partij kan hieraan geen afbreuk doen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 23 januari 2012 tot weigering van afgifte van een bijlage 19ter wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER